

ERASMO

INTERACT EUROPEAN PROJECT

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Table of Contents

INTERACT European project, Arad.	02	P5. img 05	48
		The Old Customs House (EN)	49-50
		Stary Urząd Celný (PL)	51
Introduction (ENG)	03-04	La Vecchia Dogana (IT)	52
Wprowadzenie (PL)	05-06	La Antigua Aduana (ES)	53
Introduzione (IT)	07-08	Casa Fostei Vămi (RO)	54-55
Introducción (ES)	09-10		
Introducere (RO)	11-12	Disclaimer	56
Arad Tour points	13		
P1. img 01	14		
The Földes Kelemen Palace (EN)	15		
Pałac Földes Kelemen (PL)	16		
Il Palazzo Földes Kelemen (IT)	17		
Palacio Földes Kelemen (ES)	18		
Palatul Földes Kelemen (RO)	19		
P2. img 02	20		
The Water Tower (EN)	21		
Wieża Ciśnień (PL)	22		
La torre dell'acqua (IT)	23		
La torre del Agua (ES)	24		
Turnul de Apă (RO)	25		
P3. img 03	26		
The Padlock House (EN)	27-28		
Dom z Kłódką (PL)	29-30		
La Casa del Lucchetto (IT)	31-32		
La Casa del Candado (ES)	33-34		
Casa cu Lacăt (RO)	35-36		
P4. img 04	37		
The Romanian Preparandia (EN)	38-39		
Rumuńska Preparandia (PL)	40-41		
La Preparandia Rumena (IT)	42-43		
La Preparandia Rumana (ES)	44-45		
Preparandia Română (RO)	46-47		

**INTERACT
EUROPEAN
PROJECT**

ARAD Cultural Tour

Introduction (EN)

The first historical mention of an urban settlement named Arad/Orod dates from the 11th century CE, but the area has been inhabited for much longer – proven by the remaining traces of Dacian fortresses in the region, built to defend against the Romans (around 6th century BCE), as well as other vestiges dating all the way to the 5th millennium BCE.

The region has always held strategic importance, due to its location in the Mureş River Valley and the proximity to commercial and military routes; however, this has also made it a target (for example, during the Mongol or Ottoman invasions). In 1551, Arad was occupied by the Ottomans, being liberated and re-conquered several times over the next 150 years, which slowed the city's development.

In the decades following the Karlowitz Treaty (signed in 1699), Arad gained strategic importance, being considered essential to defending the border of the Habsburg Empire against the Ottomans. As part of the border guard, numerous Serbians were relocated to the city (the oldest surviving building in the city dates from this period – the Serbian Church, finalised in 1702). At the beginning of the 18th century, a community of German settlers was established in the southern part of the city, known as „New Arad”. Arad developed as a multicultural city, home to Romanian, as well as Hungarian, Serbian, German and Jewish communities.

Between 1763 and 1783, a new Vauban-style fortress was built on the Mureş River bank, to consolidate the city's defences. A landmark moment was also the establishment of Preparandia, the first Romanian pedagogical school, founded in 1812 through the efforts of Dimitrie Țichindeal. Just as well, the first permanent theatre in Romania was established by Jacob Hirschl in 1817 (nowadays known as the “Old Theatre”).

In 1834, Arad was awarded the title of “free royal city”, recognised among the most important urban settlements and being granted a series of privileges, which sparked a period of accelerated growth. This period marks the establishment of several factories, as well as economic and cultural institutions. Between 1848 and 1849, the city played a role in the Hungarian struggle for gaining independence, as the revolution found many supporters in Arad. After the revolution was defeated, the Austrians executed near the city the 13 rebel generals, who later became known as “The 13 Martyrs of Arad”.

Following this period of turmoil, commercial activities resumed; the first steam-powered trains left from Arad in 1858, connecting the city to other economic hubs in the region and promoting its further development. In 1865, the Orthodox Cathedral was inaugurated, while 1874 marked the opening of the institution known

today as the “Classical Theatre”. The city’s longest-serving mayor is to this day Salacz Gyula, who remained at the forefront of the city’s development efforts for 26 years, beginning in 1875. Over the next decades, the city flourished as an industrial, commercial and cultural centre, and many of Arad’s most recognisable architectural gems date from this period, most of them designed in the Art Nouveau/Secession style by architects such as Szántay Lajos, Tabaković Milan Emil, Steiner József.

In 1873, horse-drawn tramways were introduced; to follow, a modern water supply network was assembled, ending in the inauguration of the Water Tower in 1896. In 1906, the “Green Arrow” train was inaugurated, connecting Arad with the surrounding area; five years later, it became the first electrified train in Eastern Europe. In 1913, the Palace of Culture was finalised, intended as a home to the city’s philharmonic, library and museum. During the next decades, the city consolidated its role as an important regional hub.

Arad held a prominent role in the movement to unite all the Romanian provinces, through Vasile Goldiș, Ștefan Cicio Pop, Ioan Suciș, and other important proponents. For a brief time in 1918, Arad served as a “political capital” and the headquarters of The Romanian National Central Council, which summoned the Great National Assembly at Alba-Iulia, where the union of Transylvania with Romania was declared on the 1st of December 1918. 70 years later, in December 1989, Arad was the second city in Romania to rise against the communist regime, strongly supporting the protests sparked in Timișoara.

These days, the city of Arad upholds its multicultural heritage, as well as its industrial, commercial and cultural traditions. Just as well, the proximity to the Mureș River and the Mureș Floodplain Natural Park brings nature close to the urban environment. One of the most important Arad contemporary architects, Milos Cristea, used to describe Arad as “the gift of the Mureș”.

Wprowadzenie (PL)

Pierwsza wzmianka historyczna o osadzie miejskiej o nazwie Arad/Orod pochodzi z XI wieku n.e., ale tereny te były zamieszkane znacznie dłużej, o czym świadczą zachowane w tym regionie ślady fortec dackich, wzniesionych w celu obrony przed Rzymianami (ok. VI wieku pne), a także inne ślady datowane aż do V tysiąclecia pne. Region zawsze miał strategiczne znaczenie ze względu na położenie w dolinie rzeki Mureș oraz bliskość szlaków handlowych i wojskowych; jednak to również uczyniło go celem (na przykład podczas inwazji mongolskich lub osmańskich). W 1551 roku Arad był okupowany przez Turków, w ciągu następnych 150 lat był kilkakrotnie wyzwalany i ponownie podbijany, co spowolniło rozwój miasta.

W dziesięcioleciach następujących po traktacie karłowickim (podpisanym w 1699 r.) Arad zyskał strategiczne znaczenie. Uważano go za niezbędny do obrony granicy imperium Habsburgów przed Turkami. Serbowie, jako część straży granicznej zostali przesiedleni do miasta (z tego okresu pochodzi najstarsza zachowana budowla w mieście – cerkiew serbska, ukończona w 1702 r.). Na początku XVIII wieku w południowej części miasta powstała społeczność osadników niemieckich, zwana „Nowym Aradem”. Arad rozwinął się jako miasto wielokulturowe, zamieszkane przez społeczności rumuńskie, węgierskie, serbskie, niemieckie i żydowskie.

W latach 1763–1783 na brzegu rzeki Mureș zbudowano nową fortecę w stylu Vauban, aby skonsolidować obronę miasta. Przełomowym momentem było także powstanie Preparandii, pierwszej rumuńskiej szkoły pedagogicznej, założonej w 1812 roku dzięki staraniom Dimitriego Țichindeala. Jenocześnie, pierwszy stały teatr w Rumunii założył Jacob Hirschl w 1817 roku (obecnie znany jako „Stary Teatr”). W 1834 r. Arad otrzymał tytuł „wolnego miasta królewskiego”, uznanego za jedną z najważniejszych osad miejskich i otrzymujący szereg przywilejów, co zapoczątkowało okres przyspieszonego rozwoju. W tym okresie powstało kilka fabryk, instytucji gospodarczych i kulturalnych. W latach 1848–1849 miasto odgrywało rolę w węgierskich zmaganiach o niepodległość, gdyż rewolucja znalazła w Aradzie wielu zwolenników. Po klęsce rewolucji Austriacy dokonali egzekucji w pobliżu miasta na 13 zbuntowanych generałach, którzy później stali się znani jako „13 męczenników z Aradu”.

Po tym okresie zamieszania wznowiono działalność handlową; pierwsze pociągi parowe wyjechały z Arad w 1858 r., łącząc miasto z innymi ośrodkami gospodarczymi regionu i sprzyjając jego dalszemu rozwojowi. W 1865 r. zainaugurowano cerkiew prawosławną, a w 1874 r. otwarto instytucję znaną dziś jako „Teatr Klasyczny”. Najdłuższym urzędującym burmistrzem miasta jest do dziś Salacz Gyula, który przez 26 lat, począwszy od 1875 r., stał na czele rozwoju miasta. Przez kolejne dziesięciolecia miasto rozkwitało jako ośrodek przemysłowy,

handlowy i kulturalny, a wiele z najbardziej rozpoznawalnych klejnotów architektury Aradu pochodzi z tego okresu. Większość z nich została zaprojektowana w stylu nouveau/secesyjnym przez takich architektów jak Szántay Lajos, Tabaković Milan Emil, Steiner József.

W 1873 r. wprowadzono tramwaje konne; następnie zbudowano nowoczesną sieć wodociągową, co zakończyło się inauguracją Wieży Ciśnień w 1896 r. W 1906 r. uruchomiono pociąg „Zielona Strzała”, łączący Arad z okolicami; pięć lat później stał się on pierwszym zelektryfikowanym pociągiem w Europie Wschodniej. W 1913 roku ukończono budowę Pałacu Kultury, który miał być siedzibą miejskiej filharmonii, biblioteki i muzeum. W ciągu następnych dziesięcioleci miasto ugruntowało swoją rolę istotnego ośrodka regionalnego.

Arad odegrał znaczącą rolę w ruchu mającym na celu zjednoczenie wszystkich rumuńskich prowincji, poprzez Vasile Goldiș, Ștefana Cicio Pop, Ioana Suci i innych ważnych zwolenników. Przez krótki czas w 1918 roku Arad służył jako „stolica polityczna” i siedziba Centralnej Rady Narodowej Rumunii, która zwołała Wielkie Zgromadzenie Narodowe w Alba-Iulia, gdzie 1 grudnia ogłoszono unię Siedmiogrodu z Rumunią 1918. 70 lat później, w grudniu 1989 r., Arad był drugim miastem w Rumunii, które powstało przeciwko reżimowi komunistycznemu, zdecydowanie wspierając protesty wywołane w Timișoarze.

Obecnie miasto Arad podtrzymuje swoje wielokulturowe dziedzictwo, a także tradycje przemysłowe, handlowe i kulturalne. Również bliskość rzeki Mureș i Parku Krajobrazowego Równin Zalewowych Mureș zbliża środowisko miejskie do natury. Jeden z najważniejszych współczesnych architektów Aradu, Milos Cristea, zwykł opisywać Arad jako „dar Mureș”.

Introduzione (IT)

La prima menzione storica di un insediamento urbano chiamato Arad/Orod risale all'XI secolo a.C., ma la zona è stata abitata molto più a lungo, come dimostrano le tracce rimaste di fortezze daciche nella regione, costruite per difendersi dai Romani (intorno al VI secolo a.C.), e altre vestigia risalenti al V millennio a.C..

La regione ha sempre rivestito un'importanza strategica, grazie alla sua posizione nella valle del fiume Mureș e alla vicinanza alle rotte commerciali e militari; tuttavia, questo l'ha resa anche un bersaglio (ad esempio, durante le invasioni mongole o ottomane). Nel 1551, Arad fu occupata dagli Ottomani, che la liberarono e riconquistarono più volte nei 150 anni successivi, rallentando lo sviluppo della città.

Nei decenni successivi al Trattato di Karlowitz (firmato nel 1699), Arad acquisì un'importanza strategica, essendo considerata essenziale per la difesa dei confini dell'Impero asburgico contro gli Ottomani. Come parte della guardia di frontiera, numerosi serbi furono trasferiti in città (il più antico edificio sopravvissuto in città risale a questo periodo - la chiesa serba, ultimata nel 1702). All'inizio del XVIII secolo, nella parte meridionale della città si stabilì una comunità di coloni tedeschi, nota come "Nuova Arad". Arad si sviluppò come città multiculturale, sede di comunità rumene, ungheresi, serbe, tedesche ed ebraiche.

Tra il 1763 e il 1783 fu costruita una nuova fortezza in stile Vauban sulla riva del fiume Mureș, per consolidare le difese della città. Un momento fondamentale fu anche l'istituzione di Preparandia, la prima scuola pedagogica rumena, fondata nel 1812 grazie agli sforzi di Dimitrie Țichindeal. Inoltre, nel 1817 Jacob Hirschl fondò il primo teatro stabile della Romania (oggi noto come "Teatro Vecchio").

Nel 1834, Arad ottenne il titolo di "città reale libera", riconosciuta tra gli insediamenti urbani più importanti e dotata di una serie di privilegi, che diedero il via a un periodo di crescita accelerata. Questo periodo segna la nascita di diverse fabbriche, oltre che di istituzioni economiche e culturali. Tra il 1848 e il 1849, la città ebbe un ruolo importante nella lotta ungherese per l'indipendenza, poiché la rivoluzione trovò molti sostenitori ad Arad. Dopo la sconfitta della rivoluzione, gli austriaci giustiziarono nei pressi della città i 13 generali ribelli, che in seguito divennero noti come "i 13 martiri di Arad".

Dopo questo periodo di turbolenza, le attività commerciali ripresero; i primi treni a vapore partirono da Arad nel 1858, collegando la città ad altri centri economici della regione e promuovendo il suo ulteriore sviluppo. Nel 1865 fu inaugurata la Cattedrale ortodossa, mentre il 1874 segnò l'apertura dell'istituzione oggi nota come "Teatro classico". Il sindaco più longevo della città è ancora oggi Salacz Gyula, che rimase in prima linea negli sforzi di sviluppo della città per 26 anni, a partire dal 1875. Nei decenni successivi, la città fiorì come centro industriale, commerciale e

culturale, e molti dei gioielli architettonici più riconoscibili di Arad risalgono a questo periodo, la maggior parte dei quali progettati in stile Art Nouveau/Secessione da architetti come Szántay Lajos, Tabaković Milan Emil, Steiner József.

Nel 1873 vennero introdotti i tram trainati da cavalli; a seguire, venne realizzata una moderna rete idrica che si concluse con l'inaugurazione della Torre dell'Acqua nel 1896. Nel 1906 fu inaugurato il treno "Freccia Verde", che collegava Arad con l'area circostante; cinque anni dopo divenne il primo treno elettrificato dell'Europa orientale. Nel 1913 fu ultimato il Palazzo della Cultura, destinato a ospitare la filarmonica, la biblioteca e il museo della città. Nei decenni successivi, la città consolidò il suo ruolo di importante centro regionale.

Arad ebbe un ruolo di primo piano nel movimento per l'unione di tutte le province rumene, attraverso Vasile Goldiș, Ștefan Cicio Pop, Ioan Suciș e altri importanti sostenitori. Per un breve periodo, nel 1918, Arad fu una "capitale politica" e la sede del Consiglio centrale nazionale rumeno, che convocò la Grande Assemblea nazionale ad Alba-Iulia, dove il 1° dicembre 1918 fu dichiarata l'unione della Transilvania alla Romania. 70 anni dopo, nel dicembre 1989, Arad fu la seconda città della Romania a sollevarsi contro il regime comunista, sostenendo con forza le proteste scoppiate a Timișoara.

Oggi la città di Arad conserva il suo patrimonio multiculturale e le sue tradizioni industriali, commerciali e culturali. Inoltre, la vicinanza al fiume Mureș e al Parco naturale della pianura alluvionale di Mureș avvicina la natura all'ambiente urbano. Uno dei più importanti architetti contemporanei di Arad, Milos Cristea, era solito descrivere Arad come "il dono del Mureș".

Introducción (ES)

La primera mención histórica de un asentamiento urbano llamado Arad/Orod data del siglo XI a.C., pero la zona ha estado habitada durante mucho más tiempo, como demuestran los vestigios de fortalezas dácicas en la región, construidas para defenderse de los romanos (hacia el siglo VI a.C.), así como otros vestigios que se remontan hasta el V milenio a.C.

La región siempre ha tenido una importancia estratégica, debido a su ubicación en el valle del río Mureș y a la proximidad de rutas comerciales y militares; sin embargo, esto también la ha convertido en objetivo (por ejemplo, durante las invasiones mongola u otomana). En 1551, Arad fue ocupada por los otomanos, siendo liberada y reconquistada varias veces en los 150 años siguientes, lo que frenó el desarrollo de la ciudad.

En las décadas posteriores al Tratado de Karlowitz (firmado en 1699), Arad adquirió importancia estratégica, al ser considerada esencial para defender la frontera del Imperio de los Habsburgo contra los otomanos. Como parte de la guardia fronteriza, numerosos serbios fueron trasladados a la ciudad (el edificio más antiguo que se conserva en la ciudad data de este periodo: la iglesia serbia, finalizada en 1702). A principios del siglo XVIII, se estableció una comunidad de colonos alemanes en la parte sur de la ciudad, conocida como "Nueva Arad". Arad se desarrolló como una ciudad multicultural, hogar de comunidades rumanas, así como húngaras, serbias, alemanas y judías.

Entre 1763 y 1783, se construyó una nueva fortaleza al estilo de Vauban en la orilla del río Mureș, para consolidar las defensas de la ciudad. Un momento histórico fue también el establecimiento de Preparandia, la primera escuela pedagógica rumana, fundada en 1812 gracias a los esfuerzos de Dimitrie Țichindeal. Asimismo, el primer teatro permanente de Rumania fue fundado por Jacob Hirschl en 1817 (hoy conocido como el "Teatro Viejo").

En 1834, Arad recibió el título de "ciudad real libre", siendo reconocida entre los asentamientos urbanos más importantes y concediéndosele una serie de privilegios, lo que desencadenó un periodo de crecimiento acelerado. Este periodo marca el establecimiento de varias fábricas, así como de instituciones económicas y culturales. Entre 1848 y 1849, la ciudad desempeñó un papel en la lucha húngara por la independencia, ya que la revolución encontró muchos partidarios en Arad. Tras la derrota de la revolución, los austriacos ejecutaron cerca de la ciudad a los 13 generales rebeldes, que más tarde fueron conocidos como "Los 13 mártires de Arad".

Tras este periodo de agitación, se reanudaron las actividades comerciales; los primeros trenes de vapor partieron de Arad en 1858, conectando la ciudad con otros centros económicos de la región y promoviendo su desarrollo. En 1865 se inauguró la catedral ortodoxa y en 1874 la institución conocida hoy como "Teatro Clásico". El alcalde más longevo de la ciudad es hasta hoy Salacz Gyula, que estuvo al frente de los esfuerzos de desarrollo de la ciudad durante 26 años, a partir de 1875. Durante las décadas siguientes, la ciudad floreció como centro industrial, comercial y cultural, y muchas de las joyas arquitectónicas más reconocibles de Arad datan de este periodo, la mayoría diseñadas en estilo Art Nouveau/Secesión por arquitectos como Szántay Lajos, Tabaković Milan Emil, Steiner József.

En 1873, se introdujeron los tranvías tirados por caballos; a continuación, se montó una moderna red de abastecimiento de agua, que terminó con la inauguración de la Torre del Agua en 1896. En 1906 se inauguró el tren "Flecha Verde", que conectaba Arad con los alrededores; cinco años más tarde, se convirtió en el primer tren electrificado de Europa del Este. En 1913 se terminó de construir el Palacio de la Cultura, destinado a albergar la filarmónica, la biblioteca y el museo de la ciudad. Durante las décadas siguientes, la ciudad consolidó su papel como importante centro regional.

Arad desempeñó un papel destacado en el movimiento de unión de todas las provincias rumanas, a través de Vasile Goldiș, Ștefan Cicio Pop, Ioan Suciú y otros importantes defensores. Durante un breve periodo, en 1918, Arad sirvió de "capital política" y sede del Consejo Nacional Central Rumano, que convocó la Gran Asamblea Nacional en Alba-Iulia, donde se declaró la unión de Transilvania con Rumania el 1 de diciembre de 1918. 70 años más tarde, en diciembre de 1989, Arad fue la segunda ciudad de Rumanía en levantarse contra el régimen comunista, apoyando firmemente las protestas desencadenadas en Timișoara.

En la actualidad, la ciudad de Arad conserva su patrimonio multicultural, así como sus tradiciones industriales, comerciales y culturales. Además, la proximidad del río Mureș y del Parque Natural de la Llanura Inundable de Mureș acerca la naturaleza al entorno urbano. Uno de los arquitectos contemporáneos más importantes de Arad, Milos Cristea, solía describir Arad como "el regalo del Mureș".

Introducere (RO)

Prima atestare istorică a unei aşezări urbane cu numele de Arad/Orod datează din secolul al XI-lea e.n., însă această regiune a fost locuită de mult mai mult timp – fapt dovedit de urmele cetăţilor dacice din zonă, construite drept apărare împotriva romanilor (în jurul secolului VI î.e.n.), precum şi de către alte vestigii datând încă din mileniul al V-lea î.e.n.

Dintotdeauna, regiunea a avut o importanţă strategică, datorită poziţionării sale în valea Râului Mureş şi a învecinării cu importante rute comerciale şi militare; însă datorită acestora, a reprezentat adesea o ţintă pentru invadatori (printre care tătarii sau otomanii). În anul 1551, Aradul a fost ocupat de otomani, fiind eliberat şi recucerit în numeroase rânduri pe parcursul următorilor 150 de ani, lucru care a întârziat dezvoltarea oraşului.

În deceniile care au urmat Tratatului de la Karlowitz (semnat în 1699), Aradul şi-a redobândit importanţa strategică, fiind considerat un punct esenţial în apărarea graniţelor Imperiului Habsburgic împotriva otomanilor. Astfel, numeroşi grăniceri sârbi au fost aduşi în oraş, pentru a consolida forţele de apărare (din această perioadă datează cea mai veche clădire care s-a păstrat în Arad – Biserica Sârbească, finalizată în 1702. La începutul secolului al XVIII-lea, s-a stabilit o comunitate de colonişti germani în sudul oraşului, cunoscut şi sub numele de „Aradul Nou”. În continuare, Aradul s-a dezvoltat ca un oraş multicultural, în care convieţuiau comunităţi de români, maghiari, sârbi, germani şi evrei.

Între anii 1763 şi 1783, pe malul Mureşului a fost construită o nouă cetate în stil Vauban, pentru a consolida capacitatea de apărare a oraşului. Un punct de referinţă a fost şi inaugurarea Preparandiei în 1812, prima şcoală pedagogică de limbă română, prin eforturile lui Dimitrie Ţichindeal. De asemenea, în 1817 Jacob Hirschl a fondat şi primul teatru permanent din România, (în zilele noastre cunoscut sub numele de „Teatrul Vechi”).

În 1834, Aradul a primit titlul de „oraş liber regesc”, fiind recunoscut printre cele mai importante aşezări urbane şi primind o serie de privilegii, ceea ce a declanşat o perioadă de dezvoltare accelerată. În această vreme au fost înfiinţate fabrici, precum şi instituţii financiare şi culturale. Între 1848 şi 1849, oraşul a jucat un rol în lupta maghiară pentru independenţă, Revoluţia câştigând numeroşi adepţi în rândul locuitorilor Aradului. După înăbuşirea Revoluţiei, forţele austriece au executat 13 generali rebeli în apropierea oraşului, care au ajuns să fie cunoscuţi ulterior drept „martirii de la Arad”.

În urma acestor tulburări, activităţile comerciale au fost reluate încetul cu încetul. Primele trenuri cu aburi au plecat din Arad în 1858, conectând oraşul cu alte centre

Teconomice din regiune și contribuind la dezvoltarea sa. În 1865, a fost sfințită Catedrala Ortodoxă, în timp ce în 1874 a fost inaugurată instituția care poartă astăzi numele „Teatrul Clasic”. Această perioadă a fost marcată de eforturile primarului Salacz Gyula, care s-a aflat la cârma urbei timp de 26 de ani, începând cu anul 1875. Pe parcursul următoarelor decenii, orașul a prosperat ca centru industrial, comercial și cultural, iar multe dintre cele mai renumite bijuterii arhitecturale ale Aradului datează din această perioadă, majoritatea fiind proiectate în stil Art Nouveau/Secession de către arhitecți cum ar fi Szántay Lajos, Tabaković Milan Emil sau Steiner József.

În 1873, au fost introduse tramvaiele trase de cai. A fost construită o rețea modernă de alimentare cu apă, în cadrul căreia Turnul de Apă a fost inaugurat în anul 1896. În 1906, trenul „Săgeata Verde” a fost pus în circulație, făcând legătura cu alte localități din apropiere; cinci ani mai târziu, a devenit primul tren electric din estul Europei. În 1913, a fost finalizată clădirea Palatului Cultural, care găzduia filarmonica, biblioteca și muzeul orașului. Pe parcursul următoarelor decenii, orașul și-a consolidat poziția de important centru al regiunii.

Aradul a jucat un rol important în cadrul mișcării de unire a regiunilor istorice românești, prin Vasile Goldiș, Ștefan Cicio Pop, Ioan Suciș și alți susținători însemnați. Pentru o scurtă vreme în anul 1918, orașul Arad a servit drept „capitală politică” și sediu al Consiliului Național Român Central, care a convocat Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, unde a fost declarată unirea Transilvaniei cu România, la 1 decembrie 1918. 70 de ani mai târziu, în decembrie 1989, Aradul a fost cel de-al doilea oraș din România care s-a revoltat împotriva regimului comunist, susținând puternic protestele începute în Timișoara.

În zilele noastre, orașul Arad își valorifică moștenirea multiculturală, precum și tradiția industrială, comercială și culturală. În egală măsură, apropierea de râul Mureș și de Parcul Natural Lunca Mureșului aduce natura aproape de mediul urban. Unul dintre cei mai importanți arhitecți arădeni contemporani, Miloș Cristea, obișnuia să descrie Aradul ca fiind „un dar al Mureșului”.

ARAD TOUR POINTS

01. The Földes Kelemen Palace (EN)

Address: 16 Ștefan Cicio-Pop Street, 310086

Dates from: 1900

Architectural style: Secession

Current role: working pharmacy

Can be visited: yes

Other sights in the area: “Ioan Slavici” Classical Theatre (1874), St Anthony of Padua Catholic Church (1904), the Bohuş Palace (1913)

The palace was designed by the prominent Arad-born architect Milan Tabacovici to be the residence of pharmacist Földes Kelemen and home to his famous pharmacy.

In 1896, Földes registered his own trademark – “Földes Kelemen, a pharmacist of Arad”. The brand became internationally famous following the resounding success of one of his products: the “Margit Creme” face cream, named after his daughter.

In the late 19th century, the upper-middle class of Arad was eager to adopt the newest architectural tendencies of Central Europe, enjoying a growing economic power.

Several architects, having trained in the Secession style in the main cities of the Austro-Hungarian Empire, built numerous ambitious edifices for the families of local entrepreneurs. The Földes Kelemen Palace represents the first example of this style in Arad.

Milan Tabakovici did not only design the building, but also the pharmacy and laboratory furniture, the floor tiles, the interior decorations, even the vessel labels and the store signboard.

01.

Pałac Földes Kelemen (PL)

Adres: ul. Ștefan Cicio-Pop 16, 310086

Datowany na: 1900

Styl architektoniczny: Secesja

Obecna rola: działająca apteka

Czy może być odwiedzany: tak

Inne zabytki w okolicy: Teatr Klasyczny „Ioan Slavici” (1874), Kościół katolicki św. Antoniego z Padwy (1904), Pałac Bohuș (1913)

Pałac został zaprojektowany przez wybitnego architekta urodzonego w Aradzie, Milana Tabacovici, jako rezydencja farmaceuty Földesa Kelemena i jako jego słynna apteka.

W 1896 r. Földes zarejestrował własny znak towarowy – „Földes Kelemen, aptekarz z Arad”. Marka stała się znana na całym świecie dzięki ogromnemu sukcesowi jednego z jego produktów: kremu do twarzy „Margit Creme”, nazwanego na cześć jego córki.

Pod koniec XIX wieku wyższa klasa średnia Aradu chętnie przejmowała najnowsze tendencje architektoniczne Europy Środkowej, ciesząc się rosnącą potęgą gospodarczą.

Kilku architektów, wykształconych w stylu secesyjnym w głównych miastach Cesarstwa Austro-Węgierskiego, wzniosło wiele ambitnych gmachów dla rodzin lokalnych przedsiębiorców. Pałac Földes Kelemen reprezentuje pierwszy przykład tego stylu w Arad.

Milan Tabakovici zaprojektował nie tylko budynek, ale także meble apteczne i laboratoryjne, płytki podłogowe, dekoracje wnętrz, a nawet etykiety na naczynia i szylki sklepu.

01. Il Palazzo Földes

Kelemen (IT)

Indirizzo: 16 Ștefan Cicio-Pop Street, 310086

Data di inizio: 1900

Stile architettonico: Secessione

Ruolo attuale: lavoro in farmacia

Visitabile: sì

Altre attrazioni della zona: Teatro classico "Ioan Slavici" (1874), Chiesa cattolica di Sant'Antonio da Padova (1904), Palazzo Bohuș (1913).

Il palazzo fu progettato dall'importante architetto Milan Tabakovici, nato ad Arad, per essere la residenza del farmacista Földes Kelemen e sede della sua famosa farmacia.

Nel 1896, Földes registrò il proprio marchio: "Földes Kelemen, farmacista di Arad". Il marchio divenne famoso a livello internazionale grazie al clamoroso successo di uno dei suoi prodotti: la crema per il viso "Margit Creme", dal nome della figlia.

Alla fine del XIX secolo, la classe medio-alta di Arad era desiderosa di adottare le nuove tendenze architettoniche dell'Europa centrale, godendo di un crescente potere economico.

Diversi architetti, formati nello stile della Secessione nelle principali città dell'Impero austro-ungarico, costruirono numerosi edifici ambiziosi per le famiglie degli imprenditori locali. Il Palazzo Földes Kelemen rappresenta il primo esempio di questo stile ad Arad.

Milan Tabakovici non ha progettato solo l'edificio, ma anche i mobili della farmacia e del laboratorio, le piastrelle del pavimento, le decorazioni interne, persino le etichette dei recipienti e l'insegna del negozio.

01.

Palacio Földes Kelemen (ES)

Dirección: Calle Ștefan Cicio-Pop 16, 310086

Data de: 1900

Estilo arquitectónico: Secesión

Función actual: farmacia en activo

Se puede visitar: sí

Otros lugares de interés en la zona: Teatro clásico "Ioan Slavici" (1874), Iglesia católica de San Antonio de Padua (1904), Palacio Bohuș (1913).

El palacio fue diseñado por el destacado arquitecto Milan Tabakovici, nacido en Arad, para ser la residencia del farmacéutico Földes Kelemen y albergar su famosa farmacia.

En 1896, Földes registró su propia marca: "Földes Kelemen, farmacéutico de Arad". La marca se hizo internacionalmente famosa tras el rotundo éxito de uno de sus productos: la crema facial "Margit Creme", llamada así en honor a su hija.

A finales del siglo XIX, la clase media-alta de Arad estaba deseosa de adoptar las nuevas tendencias arquitectónicas de Europa Central, pues gozaba de un creciente poder económico.

Varios arquitectos, formados en el estilo de la Secesión en las principales ciudades del Imperio Austrohúngaro, construyeron numerosos y ambiciosos edificios para las familias de los empresarios locales. El palacio Földes Kelemen representa el primer ejemplo de este estilo en Arad.

Milan Tabakovici no sólo diseñó el edificio, sino también el mobiliario de la farmacia y el laboratorio, las baldosas del suelo, la decoración interior, incluso las etiquetas de los vasos y el rótulo de la tienda.

01. Palatul Földes Kelemen (RO)

Adresa: Str. Ștefan Cicio-Pop, nr. 16, 310086

Datează din: 1900

Stilul arhitectural: Secession

Rolul în prezent: farmacie

Poate fi vizitată: da

Alte obiective aflate în zonă: Teatrul Clasic „Ioan Slavici” (1874), Biserica Catolică Sf. Anton de Padova (1904), Palatul Bohuș (1913).

Palatul a fost proiectat de către remarcabilul arhitect arădean Milan Tabacovici, pentru a servi drept reședință a familiei farmacistului Földes Kelemen, precum și sediu al faimoasei sale farmacii.

În 1896, Földes și-a înregistrat propria marcă – „Földes Kelemen, farmacist arădean”. A devenit renumit la scară internațională în urma succesului de care s-a bucurat unul dintre produsele sale: crema de față „Margit Creme”, purtând numele fiicei sale.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, membrii societății burgheze arădene, care se bucurau de o putere economică tot mai mare, erau nerăbdători să adopte tendințele arhitecturale ale Europei Centrale.

Câțiva arhitecți importanți, adepți ai curentului Secession predominant în cele mai importante orașe ale Imperiului Austro-Ungar, au construit edificii impresionante pentru familiile antreprenorilor din zonă. Palatul Földes Kelemen reprezintă primul exemplu al acestui stil din orașul Arad.

Milan Tabacovici nu a proiectat doar clădirea, ci și mobilierul farmaciei și al laboratorului, mozaicul pardoselei, decorațiunile interioare, precum și etichetele recipientelor și chiar firma farmaciei.

02. The Water Tower (EN)

Address: 11 P.I. Ceaikovski Street, 310052

Dates from: 1896

Architectural style: Medieval fortress influences, eclectic, Secession influences

Current role: museum & art gallery

Can be visited: yes, by appointment

Contact: +40 742 053 688

Other sights in the area: “Nativity of John the Baptist” Orthodox Cathedral (1865), the Reconciliation Park

The Water Tower was inaugurated in 1896, built as a water storage facility. The enormous tank spanning the entire top floor could once store 300 tons of water, supplying fresh water to all the houses in the city centre. At 35 metres high, it was the tallest building in Arad at the time, and so it also served a second purpose as a fire tower, providing wide views of the city from the top level.

The design belongs to Scottish architects William Dunn & Robert Watson. The main style was inspired by elements of a Medieval fortress, but one can also notice eclectic and Secession influences, with ornate windows and balconies. The stone and brick walls are also impressive, varying in width between 80 and 120 cm. Due to financial constraints, the architects resorted to a specific technical solution that allowed them to place the circular water tank within an octagonal structure, built on top of the rectangular-shaped lower levels of the tower.

The building underwent extensive renovations in 1927 and served its function within the water supply network until 1956. Afterwards, it was largely neglected until 1990, when, under private ownership, it was restored and, beginning with 1996, transformed into a museum and art gallery, regularly hosting cultural events. There are permanent exhibitions presenting the role of water within the city of Arad throughout the ages, water sports, an homage to firefighters, as well as various temporary exhibitions dedicated to local artists, regional history, and so on.

02. Wieża Ciśnień (PL)

Adres: ul. Ceaikovski 11, 310052

Datowany na: 1896

Styl architektoniczny: Wpływy średniowiecznej fortecy, eklektyzm, wpływy secesji

Obecna rola: Muzeum i galeria sztuki

Czy może być odwiedzany: tak, po wcześniejszym umówieniu

Kontakt: +40 742 053 688

Inne zabytki w okolicy: Cerkiew prawosławna pw. Narodzenia Jana Chrzciciela (1865), Park Pojednania

Wieża Ciśnień została oddana do użytku w 1896 roku jako magazyn wody. Ogromny zbiornik zajmujący całe ostatnie piętro mógł pomieścić kiedyś 300 ton wody, zaopatrując w świeżą wodę wszystkie domy w centrum miasta. Mając 35 metrów wysokości, był to wówczas najwyższy budynek w Aradzie, więc służył również jako wieża przeciwpożarowa, zapewniając szeroki widok na miasto z najwyższego poziomu.

Projekt należy do szkockich architektów Williama Dunna i Roberta Watsona. Główny styl inspirowany był elementami średniowiecznych twierdz, ale można dostrzec także wpływy eklektyczne i secesyjne, z bogato zdobionymi oknami i balkonami. Imponujące są również kamienne i ceglane ściany, których szerokość waha się od 80 do 120 cm. Ze względu na ograniczenia finansowe architekci zastosowali specjalne rozwiązanie techniczne, które pozwoliło im umieścić okrągły zbiornik na wodę w ośmiokątnej konstrukcji, zbudowanej na prostokątnych dolnych poziomach wieży.

Obiekt przeszedł gruntowną renowację w 1927 r. i pełnił swoją funkcję w sieci wodociągowej do 1956 r. Następnie był w dużym stopniu zaniedbany do 1990 r., kiedy to w rękach prywatnych został odrestaurowany i od 1996 r. przekształcony w muzeum i galerię sztuki, regularnie organizując imprezy kulturalne. Istnieją tam stałe wystawy przedstawiające rolę wody w mieście Arad na przestrzeni wieków, sporty wodne, hołd dla strażaków, a także różne wystawy czasowe poświęcone lokalnym artystom, historii regionu i tak dalej.

02. La torre dell'acqua (IT)

Indirizzo: 11 Via P.I. Ceaikovski, 310052

Data: 1896

Stile architettonico: Influenze da fortezza medievale, eclettico, influenze da Secessione

Ruolo attuale: museo e galleria d'arte

Visitabile: sì, su appuntamento

Contatto: +40 742 053 688

Altre attrazioni della zona: Cattedrale ortodossa "Natività di Giovanni Battista" (1865), Parco della Riconciliazione

La Torre dell'Acqua fu inaugurata nel 1896, costruita come deposito d'acqua. L'enorme serbatoio che si estende per tutto l'ultimo piano poteva contenere 300 tonnellate d'acqua, fornendo acqua fresca a tutte le case del centro città. Con i suoi 35 metri di altezza, era l'edificio più alto di Arad all'epoca, e quindi serviva anche come torre antincendio, offrendo un'ampia vista della città dall'alto.

Il progetto appartiene agli architetti scozzesi William Dunn e Robert Watson. Lo stile principale si ispira agli elementi di una fortezza medievale, ma si notano anche influenze eclettiche e della Secessione, con finestre e balconi ornati. Anche i muri in pietra e mattoni sono impressionanti, con una larghezza che varia tra gli 80 e i 120 cm. A causa di vincoli finanziari, gli architetti hanno fatto ricorso a una soluzione tecnica specifica che ha permesso di collocare il serbatoio d'acqua circolare all'interno di una struttura ottagonale, costruita in cima ai livelli inferiori di forma rettangolare della torre.

L'edificio è stato sottoposto a un'ampia ristrutturazione nel 1927 e ha svolto la sua funzione all'interno della rete idrica fino al 1956. In seguito è stato ampiamente trascurato fino al 1990, quando, sotto proprietà privata, è stato restaurato e, a partire dal 1996, trasformato in museo e galleria d'arte, ospitando regolarmente eventi culturali. Ci sono mostre permanenti che presentano il ruolo dell'acqua nella città di Arad nel corso dei secoli, gli sport acquatici, un omaggio ai vigili del fuoco, oltre a varie mostre temporanee dedicate ad artisti locali, alla storia regionale e così via.

02. La torre del Agua (ES)

Dirección: Calle P.I. Ceaikovski 11, 310052

Fecha de construcción: 1896

Estilo arquitectónico: Influencias de fortaleza medieval, ecléctico, influencias de la Secesión

Función actual: museo y galería de arte

Se puede visitar: sí, con cita previa

Contacto: +40 742 053 688 +40 742 053 688

Otros lugares de interés en la zona: Catedral ortodoxa "Natividad de Juan Bautista" (1865), el Parque de la Reconciliación.

La Torre del Agua se inauguró en 1896, construida como almacén de agua. El enorme depósito que ocupa toda la planta superior podía almacenar 300 toneladas de agua, suministrando agua potable a todas las casas del centro de la ciudad. Con 35 metros de altura, era el edificio más alto de Arad en aquella época, por lo que también cumplía una segunda función como torre de bomberos, ofreciendo amplias vistas de la ciudad desde el nivel superior. El diseño pertenece a los arquitectos escoceses William Dunn & Robert Watson. El estilo principal se inspira en elementos de una fortaleza medieval, pero también se aprecian influencias eclécticas y de la Secesión, con ventanas y balcones ornamentados. También son impresionantes los muros de piedra y ladrillo, cuya anchura varía entre 80 y 120 cm. Debido a limitaciones financieras, los arquitectos recurrieron a una solución técnica específica que les permitió colocar el depósito de agua circular dentro de una estructura octogonal, construida sobre los niveles inferiores de la torre, de forma rectangular.

El edificio fue objeto de importantes reformas en 1927 y cumplió su función dentro de la red de abastecimiento de agua hasta 1956. Posteriormente, quedó en gran parte abandonado hasta 1990, cuando, bajo propiedad privada, fue restaurado y, a partir de 1996, transformado en museo y galería de arte, acogiendo regularmente actos culturales. Hay exposiciones permanentes que presentan el papel del agua en la ciudad de Arad a lo largo de los tiempos, deportes acuáticos, un homenaje a los bomberos, así como diversas exposiciones temporales dedicadas a artistas locales, historia regional, etc.

02. Turnul de Apă (RO)

Adresa: Str. P.I. Ceaikovski nr. 11, 310052

Datează din: 1896

Stilul arhitectural: eclectic, influențe medievale, Secession

Rolul din prezent: muzeu și galerie de artă

Poate fi vizitat: da, pe bază de programare

Contact: +40 742 053 688

Alte obiective din zonă: Catedrala Ortodoxă „Nașterea Sf. Ioan Botezătorul”, Parcul Reconcilierii Româno-Maghiare

Turnul de apă a fost inaugurat în anul 1896. Bazinul de stocare care se întinde pe întreaga suprafață a ultimului nivel putea stoca pe vremuri 300 de tone de apă, având rolul de a regla presiunea în cadrul sistemului de alimentare cu apă potabilă a centrului orașului. Având 35 de metri, era cea mai înaltă clădire din Arad în acel moment, oferind priveliști asupra întregului oraș de la ferestrele ultimului nivel.

Proiectul le aparține arhitecților scoțieni William Dunn și Robert Watson. Stilul principal a fost inspirat de elemente ale unei fortărețe medievale, însă putem observa și influențe eclecticice și Secession, prezente mai ales prin ornamentațiile ferestrelor și balcoanelor. Grosimea pereților ridicați din piatră și cărămidă variază între 80 și 120 cm. Din considerente financiare, arhitecții au recurs la o soluție tehnică particulară, care le-a permis așezarea bazinului circular în cadrul unei structuri octogonale, amplasate deasupra primelor niveluri, de formă dreptunghiulară.

Clădirea a trecut printr-o amplă renovare în 1927, îndeplinindu-și funcția în cadrul rețelei de alimentare cu apă până în 1956. Ulterior, a fost în mare parte abandonată până în 1990 când, trecând în proprietate privată, a fost restaurată și, începând cu 1990, transformată într-un muzeu și galerie de artă, care găzduiește adesea evenimente culturale. Pot fi admirate expozițiile permanente care prezintă rolul apei în orașul Arad, pe parcursul timpului, sporturile nautice, un omagiu adus pompierilor, precum și diferite expoziții temporare dedicate artiștilor locali, istoriei regiunii și altele.

03. The Padlock House (EN)

Address: 7 Tribunal Dobra Street, 310101

Dates from: 1815

Architectural style: eclectic

Current role: residential

Can be visited: only the exterior

Other sights in the area: the Hirschl Theatre (1817), the Neolog Synagogue (1834)

The Padlock House was originally built by Josef Winkler, a Viennese merchant. It dates from 1815, but it underwent extensive renovations in 1851, and this is the year inscribed above the entrance.

The most remarkable aspect of the building is a niche in the street-facing corner, barred by a massive iron bar and bolted by a large rusty lock. The niche is empty, and perhaps this is why it draws the curiosity of passers-by.

This niche was designed to house an artefact known as an “Iron Log”. This was a wooden log covered in sheet metal, commonly found in many European cities, usually near the Guild House. It was a tradition for every journeyman (or qualified tradesman) to hammer a nail into the local Iron Log as they passed from city to city, completing their mandatory training. Since each tradesman used a customised nail head pattern, this was a way to trace their journey, as they were gaining working experience across different countries.

Between the 18th and 19th centuries, Arad was home to 32 guilds – associations of merchants and artisans who managed trade practitioners in a certain area. The oldest one was the Furriers’ Guild, registered as far back as 1702. Until their abolition in 1872, the guilds played a crucial role in the city’s development, allowing it to evolve into an important industrial hub later on. At the beginning of the 20th century, there were 25 factories in Arad, among which we can mention the Neuman brothers’ spirits and yeast factory, steam mill and textile factory, the Hendel car factory, the Lengyel furniture factory, Johann Weitzer’s railcar factory, many of them remaining prominent industrial figures in the following decades.

As the story goes, this Iron Log was crafted in 1827 according to the Wien tradition by Moritz Heim, a sculptor from the neighbouring city of Timișoara, and it stayed in its niche on the corner of the building until 1994, when it was stolen. It was later recovered and is now on display in the local Arts Museum.

The lock is quite extraordinary in itself: the legend says that whoever managed to open it was entitled to become owner of the entire building. However, in a playful twist, it seems that the lock entirely lacks the mechanism that would allow one to unbolt it. Other rumours adding to the mystery of the House with a Lock state that it was once used as the local office of the Imperial Austrian Secret Police, or as a prison for revolutionaries. There are other legends stating that there are tunnels underneath the building, leading far out to the fortress or to other neighbourhoods.

No matter how grand its past, these days it serves a modest purpose as a residential building, split into apartments, but the empty niche keeps drawing the attention of local residents and tourists alike.

03. Dom z Kłódką (PL)

Adres: ul. Tribunal Dobra 7, 310101

Datowany na: 1815

Styl architektoniczny: eklektyczny

Obecna rola: budynek mieszkalny

Czy może być odwiedzany: tylko część zewnętrzna

Inne zabytki w okolicy: Teatr Hirschla (1817), Synagoga Neolog (1834)

Dom z Kłódką został pierwotnie zbudowany przez wiedeńskiego kupca Josefa Winklera. Pochodzi z 1815 r., ale gruntowną renowację przeszedł w 1851 r. i właśnie ten rok widnieje nad wejściem.

Najbardziej niezwykłym aspektem budynku jest nisza w narożniku od strony ulicy, zaryglowana masywnym żelaznym prętem i zaryglowana dużym zardzewiałym zamkiem. Wnęka jest pusta i być może dlatego wzbudza ciekawość przechodniów.

Ta nisza została zaprojektowana, aby pomieścić artefakt znany jako „Żelazna kłoda”. Była to drewniana kłoda pokryta blachą, powszechnie spotykana w wielu europejskich miastach, zwykle w pobliżu Domu Gildii. Tradycją było, że każdy czeladnik (lub wykwalifikowany handlarz) wbijał gwoźdź w lokalną żelazną kłodę, gdy przejeżdżali z miasta do miasta, kończąc obowiązkowe szkolenie. Ponieważ każdy handlowiec używał niestandardowego wzoru główki gwoździa, był to sposób na przesłedzenie ich podróży, ponieważ zdobywali doświadczenie zawodowe w różnych krajach.

Między XVIII a XIX wiekiem Arad był domem dla 32 cechów – stowarzyszeń kupców i rzemieślników, którzy zarządzali praktykami handlowymi na określonym terenie. Najstarszym z nich był Cech Kuśnierzy, zarejestrowany już w 1702 roku. Do czasu ich kasaty w 1872 roku cechy odgrywały kluczową rolę w rozwoju miasta, pozwalając mu później przekształcić się w ważny ośrodek przemysłowy. Na początku XX wieku w Aradzie znajdowało się 25 fabryk, pośród których warto wspomnieć fabrykę Spirytusu i drożdży braci Neuman, młyn parowy i fabrykę włókiennicza, fabrykę samochodów Hendel, fabrykę mebli Lengyel, fabrykę wagonów Johanna Weitzera, z których wielu pozostało wybitnymi postaciami przemysłu w następnych dziesięcioleciach.

Jak głosi legenda, ta żelazna kłoda została wykonana w 1827 r. zgodnie z wiedeńską tradycją przez Moritza Heima, rzeźbiarza z sąsiedniego miasta Timișoara, i pozostała w swojej niszy na rogu budynku do 1994 r., kiedy została skradziona. Została później odzyskana i jest teraz wystawiana w lokalnym Muzeum Sztuki.

Zamek sam w sobie jest niezwykły: legenda głosi, że ten, kto zdołał go otworzyć, miał prawo stać się właścicielem całego budynku. Jednak w żartobliwym wydaniu wydaje się, że zamek całkowicie nie ma mechanizmu, który pozwoliłby go odryglować. Inne plotki, które dodają tajemnicy Domowi z Kłódką, mówią, że był on kiedyś używany jako lokalna siedziba cesarskiej austriackiej tajnej policji lub jako więzienie dla rewolucjonistów. Istnieją inne legendy mówiące, że pod budynkiem znajdują się tunele, prowadzące daleko do twierdzy lub do innych dzielnic.

Bez względu na to, jak wspaniała była jego przeszłość, obecnie służy skromnie jako budynek mieszkalny podzielony na mieszkania, ale pusta wnęka wciąż przyciąga uwagę zarówno mieszkańców, jak i turystów.

03.

La Casa del Lucchetto (IT)

Indirizzo: Via Tribunul Dobra 7, 310101

Data: 1815

Stile architettonico: eclettico

Ruolo attuale: residenziale

Visitabile: solo l'esterno

Altri luoghi di interesse nella zona: il Teatro Hirschl (1817), la Sinagoga Neolog (1834)

La Casa del Lucchetto fu originariamente costruita da Josef Winkler, un mercante viennese. Risale al 1815, ma è stata sottoposta a un'ampia ristrutturazione nel 1851, anno in cui è incisa la scritta sopra l'ingresso.

L'aspetto più notevole dell'edificio è una nicchia nell'angolo rivolto verso la strada, sbarrata da una massiccia barra di ferro e chiusa da un grosso lucchetto arrugginito. La nicchia è vuota e forse per questo attira la curiosità dei passanti.

Questa nicchia era stata progettata per ospitare un manufatto noto come "Ceppo di ferro". Si trattava di un ceppo di legno ricoperto di lamiera, che si trovava comunemente in molte città europee, di solito vicino alla Casa della Gilda. Era tradizione che ogni artigiano (o commerciante qualificato) piantasse un chiodo nel ceppo di ferro locale quando passava da una città all'altra, completando la sua formazione obbligatoria. Poiché ogni artigiano utilizzava un modello di testa di chiodo personalizzato, questo era un modo per tracciare il suo percorso, mentre acquisiva esperienza lavorativa in diversi Paesi.

Tra il XVIII e il XIX secolo, Arad era sede di 32 corporazioni - associazioni di mercanti e artigiani che gestivano gli operatori commerciali di una determinata area. La più antica era la Gilda dei Pellicciai, registrata nel 1702. Fino alla loro abolizione nel 1872, le corporazioni hanno svolto un ruolo cruciale nello sviluppo della città, permettendole di trasformarsi in seguito in un importante polo industriale. All'inizio del XX secolo, ad Arad c'erano 25 fabbriche, tra cui possiamo citare la fabbrica di liquori e lievito dei fratelli

Neuman, il mulino a vapore e la fabbrica tessile, la fabbrica di automobili Hendel, la fabbrica di mobili Lengyel, la fabbrica di vagoni ferroviari di Johann Weitzer, molte delle quali sono rimaste figure industriali di spicco nei decenni successivi.

La storia racconta che questo ceppo di ferro fu realizzato nel 1827 secondo la tradizione viennese da Moritz Heim, uno scultore della vicina città di Timișoara, e rimase nella sua nicchia all'angolo dell'edificio fino al 1994, quando fu rubato. Successivamente è stata recuperata ed è ora esposta nel locale Museo delle Arti.

La serratura è di per sé straordinaria: la leggenda dice che chi riusciva ad aprirla aveva il diritto di diventare proprietario dell'intero edificio. Tuttavia, con un gioco di parole, sembra che la serratura sia del tutto priva del meccanismo che consentirebbe di scardinarla. Altre voci che arricchiscono il mistero della Casa con la serratura affermano che un tempo era utilizzata come ufficio locale della polizia segreta imperiale austriaca o come prigione per i rivoluzionari. Altre leggende affermano che sotto l'edificio ci sono tunnel che conducono lontano, verso la fortezza o verso altri quartieri.

Per quanto grandioso sia il suo passato, oggi ha una funzione modesta di edificio residenziale, suddiviso in appartamenti, ma la nicchia vuota continua ad attirare l'attenzione di residenti e turisti.

03.

La casa del Candado (ES)

Dirección: Calle Tribunalul Dobra, 7, 310101

Fecha de construcción: 1815

Estilo arquitectónico: ecléctico

Función actual: residencial

Se puede visitar: sólo el exterior

Otros monumentos de la zona: Teatro Hirschl (1817), Sinagoga Neolog (1834)

La Casa del Candado fue construida originalmente por Josef Winkler, un comerciante vienés. Data de 1815, pero en 1851 fue objeto de una profunda renovación, año inscrito sobre la entrada.

El aspecto más notable del edificio es un nicho en la esquina que da a la calle, enrejado por una enorme barra de hierro y cerrado con una gran cerradura oxidada. El nicho está vacío, y quizá por eso atrae la curiosidad de los transeúntes.

Este nicho se diseñó para albergar un artefacto conocido como "tronco de hierro". Se trataba de un tronco de madera recubierto de chapa metálica, común en muchas ciudades europeas, normalmente cerca de la Casa del Gremio. Era tradición que todos los oficiales (o artesanos cualificados) clavaran un clavo en el tronco de hierro local al pasar de una ciudad a otra, completando su formación obligatoria. Dado que cada artesano utilizaba un patrón de cabeza de clavo personalizado, era una forma de trazar su viaje, ya que iban adquiriendo experiencia laboral en distintos países.

Entre los siglos XVIII y XIX, Arad albergó 32 gremios, asociaciones de comerciantes y artesanos que gestionaban a los profesionales del comercio de una determinada zona. El más antiguo era el Gremio de Peleteros, registrado ya en 1702. Hasta su abolición en 1872, los gremios desempeñaron un papel crucial en el desarrollo de la ciudad, permitiéndole convertirse más tarde en un importante centro industrial. A principios del siglo XX, había 25 fábricas en Arad, entre las que podemos mencionar la

fábrica de licores y levadura de los hermanos Neuman, el molino de vapor y la fábrica textil, la fábrica de automóviles Hendel, la fábrica de muebles Lengyel, la fábrica de vagones de Johann Weitzer, muchas de las cuales siguieron siendo destacadas figuras industriales en las décadas siguientes.

Según cuenta la historia, este Tronco de Hierro fue elaborado en 1827 según la tradición vienesa por Moritz Heim, un escultor de la vecina ciudad de Timișoara, y permaneció en su nicho de la esquina del edificio hasta 1994, cuando fue robado. Más tarde se recuperó y ahora se expone en el Museo de Arte local.

La cerradura es bastante extraordinaria en sí misma: la leyenda dice que quien consiguiera abrirla tenía derecho a convertirse en propietario de todo el edificio. Sin embargo, parece que la cerradura carece por completo del mecanismo que permitiría abrirla. Otros rumores que se suman al misterio de la Casa con Cerradura afirman que en su día se utilizó como oficina local de la Policía Secreta Imperial Austriaca, o como prisión para revolucionarios. Otras leyendas afirman que bajo el edificio hay túneles que conducen a la fortaleza o a otros barrios.

Independientemente de lo grandioso de su pasado, en la actualidad cumple una modesta función como edificio residencial, dividido en apartamentos, pero su nicho vacío sigue atrayendo la atención de residentes locales y turistas por igual.

03. Casa cu Lacăt (RO)

Adresa: Str. Tribunalul Dobra nr. 7, 310101

Datează din: 1815

Stilul arhitectural: eclectic

Rolul din prezent: clădire rezidențială

Poate fi vizitată: doar la exterior

Alte obiective din zonă: Teatrul Hirschl (1817), Sinagoga Neologă (1834)

Casa cu lacăt a fost construită de către Josef Winkler, un negustor din Viena. Datează din 1815, însă în anul 1851 a trecut printr-o amplă renovare, și din acest moment datează inscripția aflată deasupra porții.

Cel mai neobișnuit element al clădirii este nișa aflată în colțul dinspre stradă, blocată cu o bară masivă din fier și încuiată cu un lacăt mare și ruginit. În interiorul nișei nu se află nimic, și poate din acest motiv atrage curiozitatea trecătorilor.

Această nișă a fost construită cu rolul de a găzdui un obiect cunoscut sub numele de „butuc de fier”. Acesta era un butuc din lemn învelit cu tablă, care putea fi găsit în multe orașe europene, de obicei în fața Casei Breslelor. Tradiția cerea ca toate calfele călătorești să bată un cui în butucul de fier din fiecare oraș, pe măsură ce dobândeau experiență de lucru în diferite țări, urmându-și pregătirea obligatorie. Deoarece fiecare meșteșugar utiliza un model diferit pentru a-și personaliza cuiele, în acest mod se putea urmări călătoria fiecăruia.

Între secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, în Arad existau 32 de bresle – asociații ale negustorilor și meșteșugarilor, care organizau activitatea acestora într-o anumită zonă. Cea mai veche dintre acestea era Breasla Cojocarilor, înregistrată în 1702. Până la abolirea acestora în 1872, breslele au jucat un rol important în dezvoltarea orașului, permițându-i ca, mai târziu, să devină un important centru industrial. La începutul secolului XX, în Arad existau 25 de fabrici, printre care putem menționa Fabrica de Spirt și Drojdie, moara cu aburi și fabrica de textile, toate fondate de către frații Neuman, fabrica de mașini Hendel, fabrica de mobilă Lengyel, fabrica de vagoane a lui Johann Weitzer; mulți dintre aceștia au continuat să joace un rol important pe parcursul următoarelor decenii.

Se spune că butucul de fier aflat la Casa Breslelor a fost realizat în 1827, conform tradiției vieneze, de către Moritz Heim, un sculptor din orașul Timișoara. A fost păstrat în nișa din colțul clădirii până în 1994, când a fost furat. Ulterior, a fost recuperat, iar acum este expus la Muzeul de Artă.

Lăcățul în sine este destul de neobișnuit: legenda spune că acela care ar fi reușit să îl deschidă urma să devină proprietarul întregii case. În orice caz, se pare că în interiorul lăcățului nu se găsește niciun fel de mecanism prin care ar putea fi descuiat. Alte zvonuri care adaugă la misterul Casei cu lăcăț susțin că a servit, pe vremuri, drept sediu al Poliției Secrete Imperiale Austriace, sau chiar că aici au fost închiși revoluționari. Alte legende spun că dedesubtul clădirii sunt săpate tuneluri, care duc până la cetate sau în alte zone ale orașului.

Dincolo de trecutul său măreț, în zilele noastre aici putem găsi o clădire rezidențială obișnuită, împărțită în apartamente, însă nișa pustie continuă să atragă atenția localnicilor și turiștilor deopotrivă.

04. The Romanian

Preparandia (EN)

Address: 13 Preparandiei Street, 310102

Dates from: The building dates from the end of the 18th century, while the school was established in 1812.

Architectural style: Empire

Current role: museum

Can be visited: yes

Contact: +40 770 271 505

Other sights in the area: St. Peter and St. Paul's Serbian Orthodox Church (1702)

This building was home to the first Romanian pedagogical school in the entire Romanian-speaking area and one of the first institutions in Europe dedicated to training teachers.

At the time, there were no Romanian-language schools in the whole of Transylvania, while education was conducted mainly in the Hungarian and Serbian languages. The establishment of a Romanian pedagogical institution represented a crucial moment.

From its very beginning, it was not designed to be a regional or local school, but a national institution, and so a great number of the most prominent Romanian intellectuals of the time gravitated around it.

In the first year, 78 students enrolled, coming from Arad but also from other neighbouring counties. After graduating, they went on to become educators in their communities. Four teachers held the courses: Dimitrie Țichindeal, Iosif Iorgovici, Constantin Diaconovici Loga, and Ioan Mihuț. In addition to teachers, the school also provided instruction for priests until 1822, when the Arad Theological Institute was established.

The building itself was owned by Sava Arsici, the city captain. After a few years, convinced by the excellent results, Arsici decided to donate the building to headmaster Dimitrie Țichindeal.

In 1815, Țichindeal was dismissed from his office, being accused of nationalism after supporting the appointment of a Romanian priest as Bishop of Arad, instead of a Serbian one.

Over the following decades, the school held an essential role in preparing many generations of teachers and supporting the use of Romanian as a national and official language. The legacy of Preparandia is carried on by a highschool bearing its name, while the original building is home to a thematic museum dedicated to the first Romanian pedagogical school.

04. Rumuńska

Preparandia (PL)

Adres: 13 Preparandiei Street, 310102

Datowany na: Budynek pochodzi z końca XVIII wieku, natomiast szkoła powstała w 1812 roku.

Styl architektoniczny: Styl empirowy

Obecna rola: muzeum

Czy może być odwiedzany: tak

Kontakt: +40 770 271 505

Inne zabytki w okolicy: Serbski kościół Ortodoksyjny św. Piotra i Pawła (1702)

W budynku tym mieściła się pierwsza rumuńska szkoła pedagogiczna na całym obszarze rumuńskojęzycznym i jedna z pierwszych w Europie instytucji zajmujących się kształceniem nauczycieli.

W całym Siedmiogrodzie nie było wówczas szkół rumuńskojęzycznych, natomiast nauczanie odbywało się głównie w języku węgierskim i serbskim. Założenie rumuńskiej instytucji pedagogicznej stanowiło przełomowy moment.

Od samego początku nie miała być szkołą regionalną lub lokalną, ale instytucją narodową, dlatego wokół niej kręciło się wielu najwybitniejszych rumuńskich intelektualistów tamtych czasów.

Na pierwszy rok zapisało się 78 studentów, pochodzących z Aradu, ale także z innych sąsiednich hrabstw. Po ukończeniu studiów zostali wychowawcami w swoich społecznościach. Kursy prowadziło czterech nauczycieli: Dimitrie Țichindeal, Iosif Iorgovici, Constantin Diaconovici Loga i Ioan Mihut. Oprócz nauczycieli szkoła kształciła także księży do 1822 r., kiedy to powstał Instytut Teologiczny Arad.

Sam budynek był własnością Savy Arsici, kapitana miasta. Po kilku latach, przekonany o doskonałych wynikach, Arsici postanowił podarować budynek dyrektorowi szkoły Dimitriemu Țichindealowi.

W 1815 r. Țichindeal został odwołany ze swojego urzędu, oskarżony o nacjonalizm po poparciu nominacji rumuńskiego księdza na biskupa Aradu zamiast serbskiego.

W następnych dziesięcioleciach szkoła odgrywała kluczową rolę w przygotowaniu wielu pokoleń nauczycieli i wspieraniu używania rumuńskiego jako języka narodowego i urzędowego. Dziedzictwo Preparandii jest kontynuowane przez szkołę średnią noszącą jej nazwę, a w oryginalnym budynku mieści się muzeum tematyczne poświęcone pierwszej rumuńskiej szkole pedagogicznej.

04. La Preparandia

Rumena (IT)

Indirizzo: Via Preparandiei 13, 310102

Date: l'edificio risale alla fine del XVIII secolo, mentre la scuola fu fondata nel 1812.

Stile architettonico: Impero

Ruolo attuale: museo

Visitabile: sì

Contatto: +40 770 271 505

Altre attrazioni nella zona: Chiesa serbo-ortodossa di San Pietro e San Paolo (1702)

Questo edificio ospitava la prima scuola pedagogica rumena dell'intera area di lingua rumena e una delle prime istituzioni in Europa dedicate alla formazione degli insegnanti.

All'epoca non esistevano scuole di lingua rumena in tutta la Transilvania, mentre l'istruzione era condotta principalmente in lingua ungherese e serba. La creazione di un istituto pedagogico rumeno rappresentò un momento cruciale.

Fin dall'inizio, non è stata concepita come una scuola regionale o locale, ma come un'istituzione nazionale, e così un gran numero di intellettuali rumeni di spicco dell'epoca ha gravitato intorno ad essa.

Nel primo anno si sono iscritti 78 studenti, provenienti da Arad ma anche da altre contee limitrofe. Dopo il diploma, sono diventati educatori nelle loro comunità. Quattro insegnanti hanno tenuto i corsi: Dimitrie Țichindeal, Iosif Iorgovici, Constantin Diaconovici Loga e Ioan Mihuț. Oltre agli insegnanti, la scuola si occupava anche dell'istruzione dei sacerdoti fino al 1822, quando fu fondato l'Istituto teologico di Arad.

L'edificio stesso era di proprietà di Sava Arsici, il capitano della città. Dopo qualche anno, convinto degli ottimi risultati, Arsici decise di donare l'edificio al preside Dimitrie Țichindeal.

Nel 1815, Țichindeal fu destituito dal suo incarico, accusato di nazionalismo dopo aver sostenuto la nomina di un sacerdote rumeno a vescovo di Arad, anziché di uno serbo.

Nei decenni successivi, la scuola ha avuto un ruolo essenziale nel preparare molte generazioni di insegnanti e nel sostenere l'uso del romeno come lingua nazionale e ufficiale. L'eredità di Preparandia è portata avanti da una scuola superiore che porta il suo nome, mentre l'edificio originale ospita un museo tematico dedicato alla prima scuola pedagogica rumena.

04. La Preparandia

Rumana (ES)

Dirección: Calle Preparandiei 13, 310102

Época: El edificio data de finales del siglo XVIII, mientras que la escuela se fundó en 1812.

Estilo arquitectónico: Imperio

Función actual: museo

Se puede visitar: sí

Contacto: +40 770 271 505

Otros lugares de interés en la zona: Iglesia ortodoxa serbia de San Pedro y San Pablo (1702)

Este edificio albergó la primera escuela pedagógica rumana de toda la zona de habla rumana y una de las primeras instituciones de Europa dedicadas a la formación de profesores.

En aquella época, no había escuelas de lengua rumana en toda Transilvania, mientras que la enseñanza se impartía principalmente en las lenguas húngara y serbia. La creación de una institución pedagógica rumana representó un momento crucial.

Desde el principio, no fue concebida como una escuela regional o local, sino como una institución nacional, por lo que un gran número de los intelectuales rumanos más destacados de la época gravitaron en torno a ella.

En el primer año se matricularon 78 estudiantes, procedentes de Arad, pero también de otros condados vecinos. Tras graduarse, se convirtieron en educadores en sus comunidades. Cuatro profesores impartieron los cursos: Dimitrie Țichindeal, Iosif Iorgovici, Constantin Diaconovici Loga y Ioan Mihuț. Además de profesores, la escuela también impartía clases a sacerdotes hasta 1822, año en que se creó el Instituto Teológico de Arad.

El edificio era propiedad de Sava Arsici, capitán de la ciudad. Al cabo de unos años, convencido por los excelentes resultados, Arsici decidió donar el

dificio al director Dimitrie Țichindeal.

En 1815, Țichindeal fue destituido de su cargo, acusado de nacionalismo tras apoyar el nombramiento de un sacerdote rumano como obispo de Arad, en lugar de uno serbio.

Durante las décadas siguientes, la escuela desempeñó un papel esencial en la preparación de muchas generaciones de profesores y en el apoyo al uso del rumano como lengua nacional y oficial. El legado de Preparandia perdura en un instituto que lleva su nombre, mientras que el edificio original alberga un museo temático dedicado a la primera escuela pedagógica rumana.

04.

Preparandia Română (RO)

Adresa: Str. Preparandiei nr. 13, 310102

Datează din: Clădirea a fost construită la sfârșitul secolului XVIII, însă Preparandia a fost înființată în anul 1812.

Stilul arhitectural: Empire

Rolul din prezent: muzeu

Poate fi vizitat: da, pe bază de programare

Contact: +40 770 271 505

Alte obiective din zonă: Biserica Ortodoxă Sf. Petru și Pavel (Biserica Sârbească)

Această clădire a găzduit prima școală pedagogică în limba română din întregul spațiu românesc, fiind în același timp și una dintre primele instituții dedicate pregătirii profesorilor, la nivel european.

La acea vreme, în întreaga regiune a Ardealului nu existau școli în limba română, procesul educațional desfășurându-se în principal în limbile maghiară și sârbă. Astfel, înființarea unei instituții pedagogice de limbă română a reprezentat un moment crucial.

Încă de la începuturile sale, nu a fost menită să fie o școală locală sau regională, ci o instituție de talie națională, în jurul său gravitând mulți dintre cei mai importanți intelectuali români ai vremii.

În primul an au fost înscriși 78 de studenți, provenind nu doar din Arad, ci și din județele învecinate. După absolvire, ei și-au asumat misiunea de dascăli în comunitățile lor. Cursurile erau susținute de către patru profesori: Dimitrie Țichindeal, Iosif Iorgovici, Constantin Diaconovici Loga și Ioan Mihuț. Pe lângă formarea profesorilor, în cadrul instituției erau pregătiți și preoți, până la înființarea Institutului Teologic din Arad în anul 1822.

Clădirea școlii era deținută de către Sava Arsici, căpitanul orășenesc. După câțiva ani, fiind impresionat de rezultatele excelente, acesta a decis să îi doneze clădirea seniorului profesoral, Dimitrie Țichindeal.

În 1815, Țichindeal a fost demis din funcție, fiind acuzat de naționalism după ce susținuse numirea unui preot de origine română ca episcop al Aradului, în locul altuia de origine sârbă.

Pe parcursul următoarelor decenii, școala a continuat să joace un rol crucial în pregătirea a numeroase generații de profesori, sprijinind cauza adoptării limbii române ca limbă națională și oficială. În zilele noastre, moștenirea Preparandiei este dusă mai departe de către un colegiu național care îi poartă numele, în timp ce în clădirea originală funcționează un muzeu tematic, dedicat primei școli pedagogice române.

05. The Old Customs House (EN)

Address: 2 Banatului Street, 310 250

Dates from: 1907

Architectural style: Secession

Current role: cafe

Can be visited: yes

Other sights in the area: the Traian Bridge (1913), Mureş Floodplains Natural Park.

This vantage point holds special significance, since it overlooks the location of a former Ottoman fortress, which was once erected on the other side of the Mureş River after 1551, when the city was occupied by the Ottomans. Until the end of the 17th century, the river represented a natural border between the Ottoman Empire and the Habsburg Empire. The old Ottoman fortress was torn down by the Austrians, who built a new fortress in order to defend their position.

Over the 19th and 20th centuries, Arad was considered to be one of the most important economic hubs in the region, both due to its strategic location, as well as due to the intense industrial & economic activity – this included more than 4000 commercial enterprises, according to 1937 statistics.

The Old Customs House found near the entry point of the Traian Bridge (formerly known as Grof Karoly Bridge) dates from 1907. Every merchant crossing the Mureş River needed to pay custom fees before bringing any goods to the city of Arad, either from other parts of the Banat region, or towards other regions of what was then the Austro-Hungarian Empire. This took place even before the bridge was built, when the river was the preferred way of transporting different types of wares. The most important commodities passing through the customs were various kinds of fruits, wood and wood products, as well as salt.

The Customs House, built in the Secession style, still holds the Arad City coat of arms, depicting symbols of the three church towers, the citadel, an arm holding a sword, as well as the Mureş River. Currently, it is open as a cafe, which can be visited during opening hours.

05. Stary Urząd Celny (PL)

Adres: ul. Banatului 2,310 250

Datowany na: 1907

Styl architektoniczny: Secesja

Obecna rola: kawiarnia

Czy może być odwiedzany: tak

Inne atrakcje w okolicy: Most Trajana (1913), Park Krajobrazowy Równin Zalewowych Mureș

Ten punkt widokowy ma szczególne znaczenie, ponieważ wychodzi na lokalizację dawnej twierdzy osmańskiej, która została wzniesiona po drugiej stronie rzeki Mureș po 1551 roku, kiedy miasto było okupowane przez Turków. Do końca XVII wieku rzeka stanowiła naturalną granicę między Imperium Osmańskim a Habsburgami. Stara twierdza osmańska została zburzona przez Austriaków, którzy w celu obrony swojej pozycji zbudowali nową twierdzę.

Na przestrzeni XIX i XX wieku Arad uchodził za jeden z najważniejszych ośrodków gospodarczych regionu, zarówno ze względu na strategiczne położenie, jak i intensywną działalność przemysłowo-gospodarczą – w tym ponad 4000 przedsiębiorstw handlowych, według statystyki z 1937 r.

Stary Urząd Celny znajdujący się w pobliżu wejścia na most Traian (dawniej znany jako most Grof Karoly) pochodzi z 1907 roku. Każdy kupiec przekraczający rzekę Mureș musiał uiścić opłaty celne przed przywiezieniem jakichkolwiek towarów do miasta Arad, czy to z innych części regionu Banatu lub innych regionów ówczesnego Cesarstwa Austro-Węgierskiego. Miało to miejsce jeszcze przed wybudowaniem mostu, kiedy rzeka była preferowanym środkiem transportu różnego rodzaju towarów. Najważniejszymi towarami przechodzącymi przez odprawę celną były różnego rodzaju owoce, drewno i wyroby z drewna oraz sól.

Urząd Celny, zbudowany w stylu secesyjnym, nadal posiada herb miasta Arad, przedstawiający symbole trzech wież kościelnych, cytadeli, ręki trzymającej miecz, a także rzeki Mureș. Obecnie jest czynny jako kawiarnia, którą można zwiedzać w godzinach otwarcia.

05. La Vecchia Dogana (IT)

Indirizzo: 2 Via Banatului, 310 250

Data: 1907

Stile architettonico: Secessione

Ruolo attuale: bar

Visitabile: sì

Altre attrazioni della zona: il Ponte Traian (1913), il Parco naturale delle pianure alluvionali di Mureș.

Questo punto panoramico ha un significato particolare, poiché si affaccia sulla posizione di un'antica fortezza ottomana, che fu eretta sull'altra sponda del fiume Mureș dopo il 1551, quando la città fu occupata dagli Ottomani. Fino alla fine del XVII secolo, il fiume rappresentava un confine naturale tra l'Impero ottomano e l'Impero asburgico. La vecchia fortezza ottomana fu abbattuta dagli austriaci, che ne costruirono una nuova per difendere la loro posizione.

Nel corso del XIX e del XX secolo, Arad è stata considerata uno dei più importanti poli economici della regione, sia per la sua posizione strategica che per l'intensa attività industriale ed economica, che comprendeva più di 4.000 imprese commerciali, secondo le statistiche del 1937.

La Vecchia Dogana, situata vicino al punto di ingresso del Ponte Traian (precedentemente noto come Ponte Grof Karoly), risale al 1907. Ogni mercante che attraversava il fiume Mureș doveva pagare le tasse doganali prima di portare le merci nella città di Arad, sia da altre parti della regione del Banato, sia verso altre regioni dell'allora Impero austro-ungarico. Questo avveniva anche prima della costruzione del ponte, quando il fiume era il mezzo preferito per il trasporto di diversi tipi di merci. Le merci più importanti che passavano attraverso la dogana erano vari tipi di frutta, legno e prodotti in legno, oltre al sale.

La Dogana, costruita in stile secessionista, conserva ancora lo stemma della città di Arad, con i simboli dei tre campanili, della cittadella, di un braccio che tiene una spada e del fiume Mureș. Attualmente è aperto come caffè, visitabile durante gli orari di apertura.

05. La Antigua Aduana (ES)

Dirección: Calle Banatului, 2, 310 250

Fecha de construcción: 1907

Estilo arquitectónico: Secesión

Función actual: café

Se puede visitar: sí

Otros lugares de interés en la zona: puente Traian (1913), Parque Natural de las Llanuras Inundables de Mureș

Este mirador tiene un significado especial, ya que domina la ubicación de una antigua fortaleza otomana, que se erigió al otro lado del río Mureș después de 1551, cuando la ciudad fue ocupada por los otomanos. Hasta finales del siglo XVII, el río representaba una frontera natural entre el Imperio Otomano y el Imperio de los Habsburgo. La antigua fortaleza otomana fue derribada por los austriacos, que construyeron una nueva para defender su posición.

Durante los siglos XIX y XX, Arad fue considerado uno de los centros económicos más importantes de la región, tanto por su situación estratégica como por su intensa actividad industrial y económica, que incluía más de 4.000 empresas comerciales, según las estadísticas de 1937.

La Antigua Aduana, situada cerca de la entrada del puente Traian (antiguo puente Grof Karoly), data de 1907. Todos los comerciantes que cruzaban el río Mureș debían pagar tasas aduaneras antes de introducir mercancías en la ciudad de Arad, ya fuera desde otras partes de la región de Banat o hacia otras regiones de lo que entonces era el Imperio Austrohúngaro. Esto ocurría incluso antes de que se construyera el puente, cuando el río era el medio preferido para transportar diferentes tipos de mercancías. Las mercancías más importantes que pasaban por la aduana eran diversos tipos de frutas, madera y productos de madera, así como sal.

La Aduana, construida al estilo de la Secesión, conserva el escudo de armas de la ciudad de Arad, que representa los símbolos de las tres torres de la iglesia, la ciudadela, un brazo que sostiene una espada y el río Mureș. Actualmente está abierto como cafetería, que puede visitarse en horario de apertura.

05. Casa Fostei Vămi (RO)

Dirección: Calle Banatului, 2, 310 250

Fecha de construcción: 1907

Adresa: Str. Banatului nr. 2, 310 250

Datează din: 1907

Stilul arhitectural: Secession

Rolul din prezent: cafenea

Poate fi vizitată: da

Alte obiective din zonă: Podul Traian (1913), Parcul Natural Lunca Mureșului

Acest obiectiv poartă o semnificație specială, deoarece oferă o priveliște asupra locului în care se înălța pe vremuri o fortăreață construită pe celălalt mal al râului după 1551, în vremea când orașul fusese ocupat de otomani. Până la sfârșitul secolului al XVII-lea, Râul Mureș a reprezentat o graniță naturală între Imperiul Otoman și Imperiul Habsburgic. Vechea fortăreață otomană a fost dărâmată de către austrieci, care au construit o nouă cetate în bucla Mureșului, pentru a-și consolida capacitatea de apărare.

Pe parcursul secolelor XIX și XX, Aradul se număra printre cele mai importante centre economice din regiune, atât datorită poziției sale strategice, cât și prin activitatea industrială și economică înfloritoare – conform unor statistici din 1937, în oraș funcționau peste 4000 de întreprinderi economice.

Clădirea Vămii, aflată la intrarea Podului Traian (numit inițial Podul Grof Karoly) datează din anul 1907. Fiecare negustor care trecea râul Mureș trebuia să plătească taxe vamale înainte de a aduce orice fel de bunuri în orașul Arad, fie din alte părți ale regiunii Banat, sau din alte zone ale Imperiului Austro-Ungar, care se întindea în întreaga regiune la acea vreme. Aceste proceduri aveau loc și înainte de construirea podului actual – pe locul acestuia aflându-se un pod construit pe vremea otomanilor. În acea vreme, râul juca un rol deosebit de important pentru transportarea diferitelor mărfuri. Cele mai importante produse care treceau prin vamă erau diferite soiuri de fructe, lemn și produse lemnoase, precum și sare.

Casa fostei vămi, construită în stil Secession, poartă încă stema orașului Arad, înfățișând simbolurile celor trei turnuri ale bisericilor, cetatea, un braț ridicând o spadă, precum și Râul Mureș. În zilele noastre, funcționează drept cafenea, putând fi vizitată în timpul programului.

Disclaimer

Action n. 2020-1-UK01-KA204-078950 (ENG)

Realized in the framework of the project Innovative Cultural Heritage the Root of European Identity developed in the program Erasmus Plus KA2 Strategic Partnerships for Adult Education Innovation. The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Azione n. 2020-1-UK01-KA204-078950 (IT)

Realizzato nell'ambito del progetto Innovative Cultural Heritage the Root of European Identity sviluppato nel programma Erasmus Plus KA2 Partenariati Strategici per l'innovazione dell'Educazione degli Adulti.

QIl presente progetto è finanziato con il sostegno della Commissione europea.

L'autore è il solo responsabile di questa pubblicazione (comunicazione) e la Commissione declina ogni responsabilità sull'uso che potrà essere fatto delle informazioni in essa contenute.

Acción n. 2020-1-UK01-KA204-078950 (ES)

Realizado en el marco del proyecto Innovative Cultural Heritage the Root of European Identity desarrollado en el programa Erasmus Plus KA2 Alianzas Estratégicas para la Innovación en la Educación de Adultos.

El apoyo de la Comisión Europea para la producción de esta publicación no constituye la aprobación del contenido que refleje solo las opiniones de los autores, y la Comisión no se hace responsable del uso que se pueda hacer de la información que contiene .

Acțiunea n. 2020-1-UK01-KA204 - 078950 (RO)

Realizat în cadrul proiectului Innovative Cultural Heritage the Root of European Identity în cadrul Programului Erasmus Plus KA2 Alianțe Strategice pentru Inovare în Educația Adulților.

Proiectul este finanțat de Uniunea Europeană prin Programul ERASMUS+. Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin, însă, exclusiv autorului (autorilor) și nu reflectă neapărat punctele de vedere și opiniile Uniunii Europene sau ale Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale. Nici Uniunea Europeană și nici Autoritatea finanțatoare nu pot fi ținute răspunzătoare pentru acestea.

Projekt nr. 2020-1-UK01-KA204-078950 (PL)

Został zrealizowany przy wsparciu finansowym Komisji Europejskiej w ramach programu KA2 Partnerstwa strategiczne na rzecz edukacji dorosłych – Innowacja, Erasmus+, Projekt Innovative Cultural Heritage the Root of European Identity.

Publikacja została zrealizowana przy wsparciu finansowym Komisji Europejskiej. Publikacja odzwierciedla jedynie stanowisko jej autorów i Komisja Europejska oraz Narodowa Agencja Programu Erasmus+ nie ponoszą odpowiedzialności za jej zawartość merytoryczną.

COORDINATOR

England (UK)
www.findaninternship.co.uk

PARTNERS

Spain
www.interacting.info

Italy
www.yespotenza.wordpress.com

Romania
www.predictconsulting.ro

Poland
www.logos.ngo

Retain. Reuse. Revise. Remix. Redistribute.

